

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/301/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113203989
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113203989.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Fedora Benku a sudkýň: JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOŠŤ s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocnencom: Fridrich Paľko s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporkyňi: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom: Ministerstva spravodlivosti SR, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 13. februára 2014, č. k. 16C/42/2013-35, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyňi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1,2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1,2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 101, § 106 Občianskeho zákonníka, § 142 ods. 1 O.s.p., § 44 ods. 7,8, § 44 ods. 9 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, keď vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v danom prípade bolo rozhodnuté o žiadosti o zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej lehoty, táto skutočnosť však nevykazuje znaky zbytočných prietahov, za ktoré by mal štát niesť zodpovednosť, preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú. Nedodržanie lehoty na rozhodnutie neznamená v zmysle platnej judikatúry automaticky zbytočné prietahy v súdnom konaní. V časti náhrady skutočnej škody - náklady navrhovateľa tento nepreukázal žiadnym spôsobom výšku skutočných nákladov, navyše nebola splnená zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikročiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie a došlo by tak k duplicitnému plneniu. V časti náhrady nemajetkovej ujmy dospel súd k záveru, že v prejednávanej veci by stačilo iba prípadné konštatovanie porušenie práva a nie sú dané dôvody na priznanie náhrady v peniazoch a prihliadnutím na dôvody uvedené vyššie ako aj na ust. § 17 ods. 3 cit. Zák., keď navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon i v takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v dedičskom, konkurznom a inom konaní. Bez ohľadu na skutočnosť, že došlo k rozhodnutiu po zákonnej lehote, vzhľadom na uvedené s prihliadnutím na objektívne dôvody, a to už spomenuté úkony, ktoré pred takýmto rozhodnutím treba zo strany súdu vykonať, nemožno bez ďalšieho konštatovať, že by došlo k prietahom v konaní /ktoré neboli ani deklarované predsedom súdu či ÚS SR a tento práve naopak vo svojom rozhodnutí konštatuje, že nie každé porušenie lehoty je prietahom v konaní/, je potrebné prihliadnuť na kontinuitu exekučného konania, nakoľko pôvodne poverený exekútor je povinný vykonávať svoju činnosť až do rozhodnutia

o zmene súdneho exekútora, a teda oprávnený nie je na svojich právach z tohto dôvodu ukrátený. S poukazom na uvedené súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, neexistuje teda ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o zmene exekútora po uplynutí 30-dňovej lehoty, a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Navrhovateľ nepreukázal svoj nárok, nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a preto je návrh v celom rozsahu nedôvodný a bolo ho potrebné zamietnuť. Navrhovateľovi mala vzniknúť škoda nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v oneskorenom rozhodnutí o zmene exekútora. Lehota na uplatnenie nároku začala plynúť momentom uplynutia 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o zmene exekútora bolo doručené oprávnenému 26. 9. 2011 /kedy sa navrhovateľ dozvedel o škode/, žaloba bola podaná 27. 9. 2012, k uplynutiu 30-dňovej lehoty došlo pred dňom 23. 4. 2009 - t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Žaloba bola teda podaná pred uplynutím zákonnej lehoty, a teda prípadný nárok nie je premlčaný. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, úspešnej žalovanej však náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich neuplatnila a nepreukázala, že jej trovy konania vznikli.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom určenej lehote odvolanie navrhovateľ a uviedol, že podáva odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 O.s.p. a to v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., ďalej v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. a taktiež v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav. Súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. V právnom štáte a osobitne spravodlivom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a potom čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledku nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení zák. č. 412/2012 Z.z. Súd svojím rozhodnutím de jure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej odvolateľ uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru načo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorej z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase.

Odporca odvolací návrh nepodal, k odvolaniu navrhovateľa sa nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p., preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 16C/42/2013 je návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha od odporcu zaplatenia majetkovej škody vo výške 175,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 497,88 eur.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnutý a v závislom výroku o trovách konania.

Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Keďže navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP).

Je potrebné súhlasiť s odvolacou námietkou navrhovateľa spočívajúcou v tom, že aplikácia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť na vznik nesprávneho úradného postupu v podobe prietahov v konaní, nie je možné aplikovať na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.), pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. Toto ustanovenie zákona č. 514/2003 Z. z. bolo zavedené do tohto zákona zákonom č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 1. 1. 2013, preto je toto zákonné ustanovenie priamo aplikovateľné len na zodpovednostné právne vzťahy upravené zákonom č. 514/2003 Z. z. len tie, ktoré vznikli od 1. 1. 2013. To však neznamená, že by súd prvého stupňa nemohol ako príklad (inšpiráciu, o ktorej hovorí aj navrhovateľ vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa) uviesť právne významné okolnosti uvedené v tomto ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., a to v kontexte skúmania, ktoré musí súd vykonať aj keď sa pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu (vrátane prietahov v konaní) pohybuje v právnom rámci danom mu ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré bolo účinné v čase, keď mal vzniknúť zodpovednostný právny vzťah medzi účastníkmi tohto konania v preskúmaných exekučných konaniach uvedených v žalobách a v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa.

K aplikácii novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. však odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí citoval ustanovenie § 9 ods. 2 v znení účinnom ku dňu rozhodnutia o zmene exekútora, teda ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. citoval v správnom znení a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná. Nedošlo teda k interpretácii hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, ako uvádzal navrhovateľ v odvolaní, a teda nebol ani aplikovaný princíp priamej retroaktivity.

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmanej veci na navrhovateľovi.

Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v citovanom ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Je však možné vyvodiť, a to aj z ustálenej judikatúry, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosť urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak ide o nečinnosť pri výkone verejnej moci.

Z obsahu spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia bola doručená súdnemu exekútorovi dňa 22.04.2002, ktoré konanie bolo vedené u exekútora pod sp. zn. EX/480/02 a súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na Okresný súd Senica dňa 23.04.2002, ktoré konanie bolo vedené pod sp. zn. 5Er/516/2002. Ďalej súd zistil, že oprávnený požiadal o zmenu exekútora dňa 02.09.2010, pričom ho súd vyzval, aby oznámil, či na žiadosti trvá vzhľadom na nález Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS/322/2010-37, pričom zásielka sa súdu vrátila s tým, že spoločnosť neexistuje. Súd rozhodol o žiadosti o zmenu súdneho exekútora dňa 23.06.2011.

V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že v exekučnej veci vedenej pred Okresným súdom Senica, sp. zn. 7Er/516/2002, nedošlo k sťažnostiam na prietahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu v tejto súvislosti alebo k vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý by prietahy v konaní konštatoval. Je potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, že sa riadi aplikáciou § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z. z., ale okolnosti špecifikované v tomto zákonnom ustanovení v novelizovanom znení uvádza len ako príklad pre rozhodnutie o uplatňovanom nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Ďalej je potrebné uviesť, že správne súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí uvádza, že až ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení zák. č. 341/2005 Z.z. účinného od 1.9.2005 stanovuje lehotu 30 dní na rozhodnutie súdu o zmene exekútora, keď s prihliadnutím na znenie intertemporálneho ustanovenia § 238 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. a to, že konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005 je potrebné tak uzatvoriť, že na toto konanie sa vzťahuje právna úprava platná do 31.8.2005, ktorá neustanovovala zákonnú lehotu pre exekučný súd na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, pretože konanie bolo začaté dňom 8.4.2002, kedy bola žiadosť o udelenie poverenia doručená súdnemu exekútorovi.

Taktiež je potrebné súhlasiť so závermi súdu prvého stupňa uvedenými v odôvodnení jeho rozhodnutia, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno pri preukázaní vzniku škody, nakoľko nepredložil na súde relevantné dôkazy preukazujúce skutočnú výšku tejto škody a taktiež nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorej tvrdil v žalobe. Ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ ničím nepodložil a nepreukázal, a preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvenčii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožiteľnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania. Je správny názor súdu prvého stupňa, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetnej exekučnej veci a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Ako odvolací súd vyššie konštatuje, podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne. Podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci splnená nie je. Nemôže byť teda splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Vzhľadom k uvedenému, nie je potrebné skúmať existenciu škody, jej rozsah a nemajetkovú ujmu, náhrady ktorej sa navrhovateľ domáha.

K trvaniu stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že tým, že exekučný súd neporušil žiadnu zákonom stanovenú lehotu nemohlo dôjsť z jeho strany ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Keďže exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi nepochybil a jeho konaním nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, od ktorého si navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje svoj nárok, nebolo potrebné v konaní už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody navrhovateľa. Ak teda súd prvého stupňa znalecké dokazovanie vo veci nenariadil, riadil sa zásadou hospodárnosti konania, pretože takéto dokazovanie by bolo v danej veci nadbytočné a nevhodné.

K úvahám navrhovateľa o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou odvolací súd dodáva, že súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. V konaní nebolo zistené, že by v exekučnej veci, od ktorej si navrhovateľ svoj nárok uplatňuje, nebolo rozhodnuté v primeranom čase. Ohľadom záveru súdu prvého stupňa o rozpore exekučného titulu so zákonom sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje, pričom tiež poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo 6/2013, 3Cdo 146/2011, 6Cdo 105/2011).

Vzhľadom na uvedené pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa v celom rozsahu rozhodol vecne správne a preto odvolací súd v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, keď tento správne rozhodol i o náhrade trov konania. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému odporcu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si žiadne neuplatnil ani mu nevyplývajú z obsahu spisu. Uvedené rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.